

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput III. Quomodo Julianus ad Imperium invectus, res Christianorum sensim labefactare, & Gentilium superstitionem callide instaurare coepit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

evocayerat, ipse legatum qui ea de re A venerat, dimittere de industria cunctatus, magnam hostium multitudinem inopinatò adortus devicit. Ajunt porro Constantium insidias Juliano struentem, Bellum istud ei gerendum commisisse: quod tamen mihi nequaquam videtur probabile. Nam cum ei liceret, illum ne Casarem quidem initio facere, quid causæ est cur fecerit, cur sororem suam illi in matrimonium dederit, cur de Ducum desidia conquerenti morem gesserit, & eorum loco alium strenuum miserit ut victoriam de B hostibus reportaret, nisi benevolo erga illum animo affectus fuisset? verum ut equidem conjicio, initio quidem Constantius cum eum benevole complecteretur, Casarem nuncupavit. Sed postquam præter ipsius sententiam Augustus renuntiatius esset; ceu metu, eo quod ipsum ac fratrem adhuc adolescentés injuria affecerat; ceu invidia, ut videtur, impulsus, eo quod parem ipsi honoris gradum consequutus esset, Barbarorum qui Rhenum accolunt operâ, insidias ei comparavit. Verum de his rebus alii aliter sentiunt.

γῆν, ἐπίτηδες ἀποπέμψαι μελήσας τὸν τὰ
δε πρὸς ἐβδόμενον, ἀδοκίμως τὰ πλῆθει τῶν
πολεμίων ἐπελθὼν, ἐνίκησε λέγεται ὁ καί-
σαρην ἐπιβλεπούσα αὐτὰ, τῆτον ἐπιπέμψαι
τὸν πόλεμον ἐμοὶ ὃ ἐπιβάνον εἰναίτερο δο-
κεῖ· ὃ γὰρ ἔξῃ μὴ ὃ καίσαρα τὴν δόξαν
ποιεῖν αὐτὸν, τί κ' ἐποίησε, καὶ τὴν ἀδελφὴν
δὲ γαμήτην, ἃ μεμφομένω πρὸ τῶν βαρ-
βάρων στρατηγῶν ὑπέκχεε, καὶ ἀπεδῶκεν αὐτῶν
τῶν δὲ ἀπέσειλεν, ὅπως καθαρῶς τὸν
πόλεμον, εἰ μὴ φίλῳ ἐτύγχανεν ἀλλ' ὡς
συμβάλλω, τὴν μὴν δόξαν εὖνος ὡν ἀπὸ καί-
σαρην, καίσαρα κατέσχευεν· ἐπεὶ ὁ ἀπὸ
γνώμην αὐτῆς σεβαστὸς ἀνεκρύχθη, ἡ ἀ-
δελφὸς ἀνθ' ὧν αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν νέεσθαι
λας ἠδίκησεν, ἡ φθονῶν, ὡς εἰκόσ, ἐπὶ τῆ ὀμο-
πρῆ, ἐπέβλεπεν αὐτὰ δια τῶν πατρῶν
ῤῥῆνον βαρβάρων· ἀλλὰ τὰ δὲ μὲν, ἀλλὰ
ἄλλως δοκεῖ.

CAPUT III.

Κεφ. γ'.

*Quomodo Julianus ad Imperium in vestus,
res Christianorum sensim labefactare, &
Gentilium superstitionem callide
instaurare cepit.*

ὅτι κατὰ τὰς εἰς τὴν βασιλείαν Ἰουλιανῶν, ἕρμα ποῦ τὸ
χριστιανῶν ἀνακινῆν ἤρξατο, καὶ τὸν Ἰουλιανῶν τοῦ
τὸς εἰς αὐτῶν.

VBi vero solus Imperio potitus est, in Orientis quoque partibus Gentilium templa aperuit. Et ea quidem quæ neglecta fuerant sarciri; everta vero refici; & aras extrui jussit. Multaque eis vestigalia constituit. Priscos etiam ritus, & patrias urbium ceremonias ac D sacrificia renovavit. Ipse palam ac publice diis immolans, victimas ac libamenta offerens, eos qui istarum rerum studiosi essent, in honore habebat. Sacrorum præterea initiatoribus, Flamini-bus, Hierophantis, & simulacrorum ministris pristinos honores restituit; & quæ à superioribus Imperatoribus in eorum gratiam constituta fuerant confirmavit; immunitatem quoque à functionibus publicis, & ab aliis oneribus, sicut antea habuerant, iis decrevit. Ad hæc annonas ædituis templorum ablatas, reddidit. Iussitque ut à cibis abstinerent, &

ΕΠεί ὁ μόνῳ εἰς τὴν βασιλείαν κατέ-
ση, καὶ ἀνα τὴν ἑω τὰς ἐλλομῶν καὶ
ἀνέωξε· καὶ τὰς ἡμελημένους ἐπικουράσας
τὰς ὁ καθαρῶν ἀναπέδωκε, καὶ τὰς βαρ-
βάρων ἀνίστασθαι πρὸς τὰς· ἃ πολλὰς αὐτῶν
εἶδες φόρας· ἔθη τὴ παλαιὰ καὶ τὰ παρὰ τῶν
πόλεων, καὶ τὰς θυσίας ἀνανέωσεν αὐτῶν
ἀναφανδὸν δημοσίᾳ ἔθνε καὶ ἑσπερῶν, καὶ τὰ
πρὸ τὰ τὰ ἀπεδῶκεν ἐν πολλῇ τιμῇ
ἐποιεῖτο μύσαις τε καὶ ἱεροῦσιν, ἱεροφάνταις
τε καὶ τοῖς τῶν ξοάνων θεραπεύταις, τὰς τε
λαϊὰς πρὸς ἀπέδωκε καὶ τὰ τῶν πατρῶν
δὲν βασιλέων νενομοθέτημένα ἐπ' αὐτῶν
ἐκύρωσε· λειψργῶν τε, ἃ τῶν ἀλλοτρίων
πρὸς εἶχον, τὴν ἀτέλειαν ἐπέψηφισατο καὶ τὴν
ἀφαιρέθει τῶν νεωκόρων σὺν ἡρέσει ἀπέδωκε
καὶ καθαρῶς εἶναι ἀπὸ τῶν φθῶν διεκείνηται.

Episcopatum pertinentes distinguuntur. Nostra igitur atate quidam Episcopus urbis Gazæ, mortuo Episcopo Majumitanorum, utrumque clerum adunare ac sibi subicere conatus est, nefas esse dicens, ut unius urbis duo essent Episcopi. Sed cum Majumitani contradicerent, Synodus Provinciæ, causâ cognitâ, alterum Episcopum ordinavit: prorsus æquum esse judicans, ut qui pietatis causâ jus civitatis adepti fuissent, sed pagani Principis sententiâ eo jure excidissent, in iis saltem quæ ad sacerdotiû & Ecclesiasticû ordinem spectant, concessis sibi præmiis nequaquam spoliarentur. Verum hæc postea, ad hunc quem dixi modum contigerunt.

A Ἀποκοπή δυσίας ἡμεῖς διορίζομεν τῶν ἐν κατὰ ἡμᾶς Ἀποκόπων τῆς τῆς γαζαίων πόλεως, τῆς ἐλευθηκότου Ἐπερσεῶν τῆς μαιουμένων ἐκκλησίας, ἕως ἄσθεν ἀμφοτέρων κληρῶν ὅτι ἐαυτὸν ποιῆσαι, μὴ δευτὸν εἶναι λέγων, μίαν πόλεωσ δύο ἐπισκόπων ἕσθαι ἄνευ τῶν ἱερῶν μαριμῶν, ἀγνωστῶ ἔθνεσ σωδοῦ, καὶ ἕτερον ἐκπερῆσεν ἐπίσκοπον πάντως περὶ τὴν δογμασασα, ὅθεν δι' ἐστέθειαν δικαίω πόλεωσ ἀξιοθέλειας, διὰ τῆς κείω ἐλλωσις ἐλατλέωσ ἀλλωσ περὶ ἑσθαι, ἐν ἱερωσῶν καὶ τάξει ἐκκλησιῶν, χρῆναι ἀφαιρέσει τῶν ὁφέντων γερῶν ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὑπερβῆ ἀπέβη.

CAPUT IV.

Quantis malis Casarienses affecerit Julianus: & de fiducia Maris Chalcedonenfis Episcopi.

Κεφ. δ'.

Ὅσα κατὰ καιρῶσιν ὁ Ἰουλιανὸς διαπραξάσθαι ἐπὶ τῶν ἐν ἡμῶσιν ἡμεῖσ τῶν ἐπιπέσσει χαλεπῶσ.

PER idem tempus Julianus Imperator, Cæsaream ad montem Argæum sitam, urbem amplam atque opibus abundantem, & totius Cappadocia metropolim, ex albo civitatum expunxit: & cognomentum Cæsaris ei ademit, quod olim regnante Claudio meruerat, cum Mazaca prius diceretur. Nam & antea ejus civitatis incolæ gravissimo odio proferebatur, propterea quod omnes pene Christiani essent, & quod duo apud ipsos templa, Jovis scilicet præfidis urbis, & Apollinis patrii, jam pridem destruxissent. Ubi vero templum Genii publici, quod solum supererat, se regnante à Christianis eversum esse didicit, gravissima indignatione commotus est adversus universam civitatem. Ac Gentiles quidem qui illic erant admodum pauci, inculcavit quod ad opem ferendam non accurrissent, & si quid periculi subeundum erat pro Genii defensione, alacri animo non pertulissent. Omnes vero opes ac possessiones Ecclesiarum, tam quæ in urbe Cæsarea, quam quæ in vicinis locis essent, tormentis exquiri, & in medium proferti jussit. Et confestim quidem trecentas auri libras sisco inferri: universos autem clericos referri in album Officii Rectoris Provinciæ: quod quidem genus militiæ onerosum, & inter Romanos milites vile atque inhonestum existimatur.

ΠΕρὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐπιπέσσει χαλεπῶσ κλίμασ, ἐν ἑσ καταλόγῳ τῶν πόλεωσ ἐξήλειψεν ὁ βασιλεὺσ καὶ τῆς ἐπανυμίας ἑσ καίσαρσ ἀφείλεσ, ἡσ πάλαι ἐτυχεσ ἐπὶ κλαυδίου καίσαρσ, μὰ ζακατὸ πῶσ τὸν ἡμαζορῶν ἡμισιγῆσ περὶ τῆσ ὀξείωσ μίθσ ὅθεν αὐτῆσ οἰκητορας, ὡσ πανοῦμιασ χριστιανίζοντασ, καὶ πάλαι καθελόντασ ὅθεν παρ' αὐτοῖσ νεώσ, πολίεσ χριστιανῶσ, καὶ παρ' αὐτῶσ δαυλιανῶσ. ἐπεὶ ἡ καὶ τὸ τῆσ τύχησ, ὁ μόνον ἀφείλεθ, αὐτὸ βασιλεύονσ περὶ τῆσ χριστιανῶν ἀνεστῆσ, δευτῶσ ἀπηχθάνεσ πασ τῶν πόλεωσ, ἕσ ἐδυσφόρει ἕσ ἐλλωσις μὴ, ὅθεν ὅθεν ἕσ ἐναεθμῆτεσ μάλια, ἐμῆμελεσ, ὡσ μὴ ἐπὶ αὐμῶντασ, ἕσ ἐπαθῆν ἕσ ἐπὶ, περὶ τῶσ ἡμῶσ τῆσ τύχησ ἕσ ὀξείωσ πάλια ἕσ τῶσ κλημῶσ τὰ χεῖματα τῆσ ἐν καισαρεία καὶ ἕσ ὅθεν τῆσ ὀρεσ ἐκκλησιῶν, ἐρδνωμῆμα μὴ βασιανων, εἰσ μίθον φέρεασ περὶ τῶσ αὐτῶσ πριακοσίας λίτεασ χενοσ τῶσ ταμείωσ ὅθεν σὺ κλημῶσ ἕσ πάλιασ ἐγχεσθῆναι τῶσ τολόγω τῆσ ἕσ τὸν ἀρχοντα ἕσ ἕσ τῶσ τῶν ὁ δ' ἀπαντῶν εἶναι σφόδρα καὶ ἐπιπέσσει ἕσ ἐν ταῖσ τῆσ ῥωμαίων ἐσθαι νομῆσ.